

Byen som gåde

Dyrk den indre voyeur eller tag med på mytisk sanserejse. Byen er fuld af mennesker og forestillinger, livets og teatrets.

TEATER

Blågårdsgade, Metropolis, La Marea. Koncept og iscen.: Mariano Pensotti. Til 16.8.
♥♥♥♥♥♥♥♥

Republique (tidl. Kalejdoskop eller Kanonhallen), City Puzzle, Teatro del Los Sentidos. Koncept og iscen.: Enrique Vargas. Til 6.9.
♥♥♥♥♥♥♥♥

Der var en verden til forskel. »Hvem har taget Operaen?«, lød det i det andægtige, mytiske mørkeland inde i teatret på Østerbro, mens det myldrede af gadeliv på Nørrebro, hvor der var sat fuld spot på Blågårdsgade som live-teater.

Der var gang i Metropolisfestivalen fredag aften, hvor publikum kunne gå med på to radikalt forskellige vandreforestillinger i forsøget på at finde ud af, hvad der foregår bag byens facader og de folk, der lever deres liv her, lige for næsen af én.

Veteranen Enrique Vargas har med 'City Puzzle', der hermed åbner det nye teater Republique, skabt en af sine berømmede sanselabyrinter, hvor publikum og aktører går rundt i mørke eller med bind for øjnene. En dermed ret så nærgående 'byvandring', hvor man bliver opslugt og omsluttet af stemmer, musik, og alskens lyde, lugte og berøringer.

Til gengæld sætter den unge instruktør

MARATONKYS. Selv om man står og råkysser i halvanden time, kan man godt føle sig ensom. Storbyens undertekst manes frem i live-teater i Blågårdsgade.

Foto: Torben Huss

Mariano Pensotti (der startede som filminstruktør) fuldt blus på det visuelle og udadgående og omdanner en hel gade til en form for filmoptagelse med ni forskellige locations, som tilskuerne frit kunne flyde rundt imellem (jf. titlen 'La Marea', dvs. tidevand). Men vi storbyvoyeurer kan her ikke alene få tilfredsstillet vores lyst til at glo på folk, vi får folks tanker og brokker af livshistorier blæst op på murene som undertekster.

Så når et ungt par står der på gaden i fuld spotlight og råkysser i én uendelighed, tilsyneladende uadskillelige, så tænker han på alle de andre piger, han kan møde, mens hun tænker: »Når man kysser en, kysser man alle dem, man før har kysset«.

Længere nede ad gaden kan man se ind til en kvinde, der hvileløst roder rundt på sin seng – mit loft er ved at falde ned, og mit liv er ved at falde sammen, og hvad hed den fyr, der kneppede mig som en tyr i sidste uge? Overfor dunker partyrytmer ud fra vinduet, hvor en opkørt mand står og vander sig over sin teenagedatter, der holder fest, og over sit forspildte liv ... og hvad med ham fyren overfor. Han arbejder i Danske Bank ...

OG SÅ FORTSÆTTER underteksten ad et nyt historiespor og springer videre til, hvad der sker »Om to år«. Gradvis opbygges der et usynligt skelet af historier på kryds og på tværs. En by består ikke bare af huse og mennesker, men af de historier, de bærer rundt på. Den pointe bliver drevet godt hjem, selv om langtfra alle tableauer fungerer optimalt. Bedst er det ikke nødvendigvis at se alle 10-minutters tableauer til ende, men bare at drive rundt i strømmen af mennesker og scener.

Midt ude på gaden ligger en forulykket motorcyklist med sit blodige ansigt nede i asfalten og forsøger forgæves at rejse sig

... der er godt med død og ulykke, ensomhed og eksistentiel forvildelse over historierne. Storbyens undertekst. Et underliggende stumt skrig

op. Han er forestillingens blødende hjerte, for der er godt med død og ulykke, ensomhed og eksistentiel forvildelse over historierne. Storbyens undertekst. Et underliggende stumt skrig.

Det er netop stumheden, der får forestillingen til at vokse sig ind på én. På tve-tydig vis er man tæt på de her storbyeksistenser og totalt omsluttet af mylderet på gaden, men samtidig er der en distance, som ved stumfilm eller mimiske tableauer. Tæt på, men ikke røre eller høre! Dermed spejler betragteren den isolation, der gennemtrænger disse storbyeskæbner – selv de kysvende. »Om halvandet år bliver de skilt, uden rigtig at vide hvorfor«.

ALLE disse fremmede, gådefulde mennesker, der omgiver én, trænger sig også på i 'City Puzzle', hvor man bliver sendt på rejse gennem et mytisk landskab. Omgivet af lyden af knitrende strikkepinde får

man af hvidklædte skæbnegudinder med spøgelsesuss i skørterne overrakt en livstråd – find selv ud af undervejs, hvad den skal bruges til.

Forført følger man efter en syngende Justitia med vægten, for derefter at blive ført af sted med bind for øjnene af en flok Fellini-agtige personer. Nænsomt glider fingre over ansigtet på én, man får dulgte ting hvisket i øret, bliver ført hid og did.

Helt rundt på gulvet bliver man, også når man får bindet af og bliver svunget rundt i vilter dans. Så er der fest, rabaldermusik og kulørte lamper.

Overvældende er den fortættede, hemmelighedsfulde stemning, hvor man kan registrere hver en hvisken, et strejf af en hånd, en spinkel sang, en sødlig lugt. Alle sanser er på vid gab. Der er en ekstrem nænsomhed og generøsitet over sanserejsen, men den savner noget galskab og kant.

Helt så stærkt som de tidligere labyrintforestillinger, hvor man på mere nærgående vis måtte tage turen helt alene (bl.a. her på stedet i 2005 med 'Skyggens overraskelser'), virker 'City Puzzle' ikke. Men klart nok, i og med Vargas tager byen op, må han også gå op i skala. Publikum må blive til en flok, ligesom der til slut rejser sig en forjættende stor bygning ud af mørket.

Det er imidlertid byens mytiske undergrund og skabningerne i den, der (som altid) er i fokus, snarere end byen selv – bortset lige fra den ovenud stimulerende optakt. Her måtte vi, stykke for stykke, gå på jagt efter København – og også få sat Operaen på plads. Hvordan skal ikke afsløres her.

Byen er fuld af gåder og forestillinger, livets og teatrets.

MONNA DITHMER

monna.dithmer@pol.dk